

РЕШЕНИЕ

№ 6485

гр. София, 08.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 19.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **5713** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 38 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.
Образувано е по жалба на Б. Й. Т. срещу Решение № ППН-01-45/2018г. от 30.07.2020 г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/.

Решението се оспорва като незаконосъобразно, издадено при допуснати съществени процесуални нарушения, в противоречие с материалния закон и неговата цел. Излагат се твърдения, че без знанието и съгласието на жалбоподателя, личните му данни са предоставени от [фирма] на колекторски фирми с цел събирания на вземания по договори, които се твърди, че са недължими. Моли се актът да бъде отменен, а съдът да реши спора по същество.

В съдебно заседание, жалбоподателят- редовно призован се явява лично, като моли решението да бъде отменено като незаконосъобразно по съображения, изложени в жалбата.

Ответникът- Комисията за защита на лични данни в писмено становище чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и моли да се отхвърли. Претендират се разноски.

Заинтересованата страна – [фирма] /БТК ЕАД/, редовно призована, не се представлява.

Заинтересованата страна – [фирма], редовно призована, не се представлява.

Заинтересованата страна – [фирма] чрез процесуалния си представител, моли жалбата да бъде отхвърлена, а решението на административния орган потвърдено.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото.

Административен съд София-град, като прецени изложеното в жалбата и събраните по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Производството пред КЗЛД е образувано по жалба № ППН-01-45/24.01.2018г. на Б. Й. Т., сезираща комисията с твърдения за неправомерно ползване на личните му данни. В жалбата е посочено, че личните му данни са предоставени на колекторската фирма [фирма] от [фирма] без негово знание и съгласие и се обработват от последното незаконосъобразно.

С нарочно писмо комисията е уведомила [фирма] и [фирма] относно образуваното пред нея производство.

С писмо с рег. № 01-45#3 от 31.08.2018г. от [фирма] е изразено становище по жалбата пред КЗЛД. Според оператора с Т. бил сключен договор за ползване на мобилни услуги на 21.11.2013г. за срок от 24 месеца. По повод сключения договор били възникнали ликвидни и изискуеми задължения към [фирма] в размер на 211,45 лева. Излага се, че мобилният оператор има сключен договор за цесия от дата 01.09.2014г. с колекторска фирма [фирма], като съгласно чл. 99 от Закона за задълженията и договорите за прехвърлянето на вземането не е необходимо съгласието на длъжника. Посочва се също, че на 09.03.2015г. между [фирма], [фирма] и [фирма] е сключено споразумение за замествана на страна, с което [фирма] дава съгласието си [фирма] да замества като страна по договора за цесия [фирма]. На 25. 11 2015г. било сключено още едно споразумение между [фирма] и [фирма] и [фирма] за заместване на страна, с което операторът дава съгласие [фирма] да замести като страна на договора по цесия [фирма]. Твърди се, че с Т. бил сключен още един договор за предоставяне на телевизионна услуга, като [фирма] в становището си сочи, че за него също били възникнали ликвидни и изискуеми задължения в размер на 33.94 лева. Излага се, че между операторът и „С. Г. Г.“ има сключен договор за цесия от 29.05.2015г., съгласно който вземанията на [фирма] към абонати, включително това на Т. са прехвърлени на [фирма].

С писмо [фирма]- правоприемник на [фирма] също е изразило становище по жалбата, в което сочи, че по отношение на тях е налице законово основание за обработване на личните данни на лицето Т., в качеството им на цесионер по сключен договор за цесия и е изпълнена хипотезата, при която обработването е необходимо за изпълнение на легитимен интерес на администратора на личните данни. Твърди се, че въз основа на сключен с [фирма] договор за цесия от 30.10. 2015г. на дружеството са предоставени лични данни на жалбоподателя за целите на събиране на вземане на [фирма] в размер на 211, 45 лева. Соци се, че паричното вземане е било предмет на няколко последователни цесии, с първоначален цедент [фирма]. Излага се, че в качеството на кредитор и пълномощник на цедента [фирма] по силата на договора за цесия от 30.10.2015г. е изпратило писмо- уведомление на лицето Б. Т. за извършената цесия.

В хода на производството от [фирма] също било изразено становище. Сочат за сключен с [фирма] договор за цесия от 01.09.2014г., съгласно който вземането на мобилния оператор в размер на 211, 45 лева към жалбоподателя е прехвърлено на [фирма], а с последваща цесия от 27.02.2015г. вземането е цедирано на [фирма]. Допълват, че на 30.10.2015г. въз основа на договор за цесия сключен между [фирма]

и [фирма] вземането е прехвърлено на последното дружество, като са му предадени и всички документи, удостоверяващи вземането. Твърдят и, че личните данни са предоставени на оператора при наличието на изрично писмено съгласие на физическото лице- субект на данните, обективизирано в индивидуалния договор сключен с [фирма].

Въз основа на събраните в хода на административното производство доказателства и становищата на страните, от комисията е прието, че жалбоподателят е бил страна по два договора сключени с [фирма]- договор за предлагане на електронни съобщителни услуги и договор за услуги „V. TV”. Комисията е приела също, че по договорите за услуги Т. има задължения към дружеството. Тези вземания били предмет на цесия, обстоятелство, което е прието, че не е спорно между страните. Спорът между тях се свеждал до законосъобразното обработване на личните данни от администраторите.

В тази връзка КЗЛД е изследвала наличието на условия за законосъобразността на обработването на личните данни на Б. Й. Т. от [фирма], [фирма] и [фирма]. Комисията е приела, че от установената в административното производство фактическа обстановка може да се приеме, че обработването на личните данни на жалбоподателя е законосъобразно по аргумент на чл. 4, ал.1, т. 2 от ЗЗЛД (отм.), доколкото е налице изрично съгласие на Т., обективизирано в сключените на 22.01.2013г. с [фирма] индивидуални договори. Счела е също, че обработването следва да се приема за законосъобразно и на друго основание, а именно доколкото в условията на цесия, правното основание за обработване на лични данни е изпълнение на законовото задължение по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД. След предаване на намиращите се в предишния кредитор документи, които установяват вземането на новия кредитор, заедно с личните данни, доколкото се съдържат в документите, то новият кредитор може да обработва данните на основание своя легитимен интерес за събиране на дължимата сума.

Въз основа на горното, с Решение ППН-01-45/2018г. КЗЛД е оставена без уважение жалба с рег.№ППН-01-45/24.01.2018г. от Б. Й. Т. като неоснователна.

Въз основа на приетата за установена фактическа обстановка, настоящият състав, приема за установено от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149 от АПК от надлежна страна с правен интерес от обжалване, поради което е допустима.

Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗЗЛД, КЗЛД е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон. Тази своя функция комисията осъществява упражнявайки предоставени от закона правомощия, посочени в чл. 10, ал. 1 ЗЗЛД. Този административен орган е оправомощен да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон - чл. 10, ал. 1 във вр. с чл. 57 от Регламент (ЕС) 2016/679. За реализирането на тези правомощия законодателят е предвидил правомощия на комисията като колективен орган /чл. 38 ЗЗЛД/. Съгласно чл. 7, ал. 1 ЗЗЛД комисията е колегиален орган и се състои от председател и 4-ма членове, като според чл. 9, ал. 3 ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ. Съгласно чл. 8, ал. 6 от Правилник за дейността на Комисията за защита на личните данни и нейната администрация- заседанията на

комисията се провеждат, ако на тях присъстват най-малко трима от нейния състав. В конкретния случай оспореното решение е прието на заседание на комисията, проведено на 16.06.2020г., на което са присъствали трима членове, с единодушие, като същите са подписали оспорения акт /чл. 7, ал. 1 ЗЗЛД във връзка с чл. 4, ал. 1 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация/.

Спазена е установената писмена форма като оспореното решение съдържа изискуемите по силата на чл. 59, ал. 2 АПК реквизити, доколкото приложимият специален закон – ЗЗЛД не съдържа специални изисквания към формата и съдържанието на акта.

При постановяване на оспорения акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната му само на това основание. Производството е започнало по писмено искане на физическо лице, съдържащо оплакване за нарушаване правата му по ЗЗЛД, т. е. искането е от компетентността на комисията, разпределено е на съответната дирекция за изготвяне на становище по допустимостта и основателността, изискани са становища на лицата, срещу които е подадена жалбата за нарушаване на правилата за обработване и съхраняване на лични данни, комисията се е произнесла по редовността и допустимостта на искането в заседание на 13.05.2020г., страните са уведомени за насроченото отрито заседание за разглеждане на жалбата по същество като им е дадена възможност да се запознаят със събраните по преписката доказателства и да изразят становище по тях.

По отношение на съответствието с материалноправните разпоредби на закона по см. на чл. 146, т. 4 от АПК съдът намира следното:

Не е спорно по делото, че [фирма], [фирма] и [фирма] са администратори на лични данни по смисъла на закона.

Съгласно чл.4 от Регламента „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице, а „обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбинирани, ограничаване, изтриване или унищожаване.

Обработването на лични данни е допустимо в конкретно посочени в чл. 6 от Регламент (ЕС) 2016/679 случаи, а именно: обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие; обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; обработването е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се

отнасят данните; обработването е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес; обработването е необходимо за упражняване на правомощия, предоставени със закон на администратора или на трето лице, на което се разкриват данните; обработването е необходимо за реализиране на законните интереси на и на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните.

[фирма] е обработвало данните на клиента, с негово съгласие, докато са били в сила сключените на 22.11.2013 г. два индивидуални договора. В тях изрично е посочено, че Б. Т., като абонат предоставя доброволно на [фирма] необходимите лични и други данни и се съгласява същите да бъдат съхранявани и обработвани, съгласно разпоредбите на ЗЗЛД и останалото законодателство. Абонатът се съгласява посочените данни да бъдат предоставени на трети лица – в това число кредитни бюра и агенции за събирания на вземания, когато това е необходимо за реализиране правата и интересите на мобилния оператор, включително с цел събиране на неизплатени задължения по договорите. Т.е. налице е основанието по чл.4, ал.1, т.2 и т.3 от ЗЗЛД.

След прекратяването на договорите, [фирма] има към жалбоподателя претенция за неплатени задължения за ползваните услуги. По договора с клиентски номер 10684115001 задължението е в размер на 211, 45лв., което вземане считано от 01.09.2014г. е прехвърлено с договор за цесия на [фирма], а с последваща цесия от дата 27.02.2015г. вземането е цедирано на [фирма]. На 30.01.2015г. въз основа на договор за цесия сключен между [фирма] и [фирма] вземането е цедирано на последното дружество, което към настоящия момент е заличен търговец с правоприменик [фирма]. По отношение на вземането в размер на 33,94 лева, произтичащо по договора с клиентски номер 10684115002, същото въз основа на сключен между [фирма] и [фирма] договор за цесия от 29.05. 2015г. е цедирано на последното дружество. С оглед на това съдът намира, че паричните вземания са били предмет на няколко последователни цесии, с първоначален цедент [фирма].

Предвид изложеното, съдът счита, че е налице и основанието по чл.6, §.1, б. „е“ от регламента - обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, които са приоритетни спрямо интересите на субекта на личните данни. Законен (легитимен) е онзи интерес, който като породен и целящ задоволяване на определена потребност на субектите на правото, е признат за допустим от правото, т. е. за него са предвидени правни средства за осъществяване (субективни права), а там, където такива изрично не са - те са допустими с оглед на общите принципи на правото. Безспорно операторът има интерес да събере задълженията си, включително като ги продаде чрез договор за цесия. Цесията е двустранен договор между цедента (стария кредитор) и цесионера (новия кредитор), при който съдържанието на първоначалното правоотношение се запазва, като се заменя само кредиторът, без да се изисква приемане на цесията от длъжника. Цесионерът придобива вземането в състоянието, в което се намира, и на него са противопоставими всички възражения, които длъжникът има срещу цедента. Длъжникът не може да осуети смяната на кредитора и да се противопостави на свободното прехвърляне на вземането, размерът, характера и условията на които не се променят, тъй като той не губи възраженията си и за него е все едно дали ще изпълнява на цедента или на цесионера. Така чрез института на цесията (чл.99 и

чл.100 от Закона за задълженията и договорите) законодателят признава легитимен интерес както на кредитора, така и на цесионера, който е приоритетен над интереса на длъжника – затова цесията произвежда действие за длъжника без неговото съгласие, като е достатъчно той да бъде само уведомен за смяната на кредиторите, за да изпълнява на новия кредитор.

Целта на закона, така както е дефинирана в чл.1, ал.3 от ЗЗЛД, е да осигури защита на физическите лица във връзка с обработването на лични данни в съответствие с Регламент (ЕС) 2016/679. Регламентът изрично посочва, че правото на защита на личните данни не е абсолютно право, а трябва да бъде разглеждано във връзка с функцията му в обществото и да бъде в равновесие с другите основни права съгласно принципа на пропорционалност – Регламент 2016/679. Паричното вземане на кредитора е негово субективно право от категорията на имуществените права и формира актива на имуществото му, попадайки по този начин в предметния обхват на правото на собственост в широк смисъл като собственост не само върху вещи, но и върху права, които имат парично изражение. Правото на собственост е прогласено като основно право на ЕС в чл.17 от Хартата на основните права на ЕС. Следователно правото на длъжника на защита на личните му данни трябва да се разглежда пропорционално на правото на кредитора да събере вземането си, включително като обработи личните данни на длъжника чрез предоставяне на трето лице с цел удовлетворяване на интереса си.

Във връзка с възражението на жалбоподателя, че не е уведомен от оператора, с когото е сключил договора, за цедирането на твърдяното негово задължение, съдът намира, че уведомлението по чл.99 от Закона и задълженията има значение по облигационното отношение при предприето от длъжника плащане, но е без значение за обработването на личните му данни от цедента; още повече, че цедентът „С, Г. Г.“ О. с представеното по делото Известие по чл.20 ал.1 т.1-3 от ЗЗЛД /отм./ е уведомил жалбоподателя за извършеното прехвърляне на вземане. Действително, след сключване на договора за цесия, длъжникът трябва да бъде уведомен за извършването й - за да породи тя действие по отношение на него и по отношение на трети лица – чл. 99 ал. 4 от ЗЗД. Юридическият факт, който прави допустимо обработването на личните данни, обаче, е прехвърлянето на вземането, а не уведомлението. Това е така, защото цесионерът получава личните данни на длъжника още при сключването на договора за цесия. Следва да се посочи, че всички доводи досежно недължимостта на процесните суми /съществувало ли е вземането, какъв е неговият размер/, както и дали е налице редовно уведомяване за цесията по чл. 99, ал. 3 ЗЗД, т.е. породил ли е договорът за цесия действие по отношение на длъжника, са относими при разглеждането на евентуално възникнал правен спор по реда и условията на гражданските производства /Решение № 7206/15.06.2016г. по а.д. № 6680/2015г. на ВАС на РБ, Пето отделение/.

С оглед изложеното съдът приема, че [фирма], [фирма] и [фирма] са обработвали личните данни на Б. Й. Т. в съответствие с чл. 4, ал.1, т. 1 и т. 1 от ЗЗЛД и в съответствие с чл.6, §.1, б. „а“ и “е“ от Регламент 2016/679.

Въз основа на изложените по-горе мотиви, съдът заключава, че постановеното решение е издадено от компетентен административен орган, в установената от закона форма, без да са налице съществени нарушения на административно-производствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, при който извод подадената срещу акта жалба е

неоснователна.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал. 3 АПК във вр. с чл.37 ЗПП и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

При този изход на делото основателна е претенцията на конституираното като заинтересована страна дружество [фирма]. На основание чл. 143, ал. 3 АПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на заинтересованата страна сумата в размер на 500 лева, съгласно списък по чл. 80 от ГПК.

Мотивиран от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 53-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Й. Т. срещу Решение №ППН-01-45/2018г. от 30.07.2020г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА на Б. Й. Т., от [населено място], да заплати на Комисията за защита на личните данни, съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

ОСЪЖДА на Б. Й. Т., от [населено място], да заплати на [фирма], съдебни разноски в размер на 500 /петстотин/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: